

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 2488/2017
24.10.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и Лидије Ђукић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Елизабета Вукајловић, адвокат из ..., против туженог ББ ДОО из ..., чији је пуномоћник Бранислав Травица, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1433/17 од 30.05.2017. године, у седници одржаној 24.10.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1433/17 од 30.05.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2007/2014 од 07.03.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се утврди да је решење туженог о отказу уговора о раду број ... од 25.09.2014. године, незаконито па да се као такво поништи. Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да му накнади штету у висини изгубљене зараде за период од 25.09.2014. године до 13.03.2016. године у висини од 379.720,67 динара са законском затезном каматом од 18.11.2016. године до исплате, са припадајућим доприносима за пензијско и инвалидско осигурање које је тужени дужан уплатити надлежном Фонду ПИО, те да се тужени обавезе да сачини пријаву осигурања надлежном Фонду ПИО за период од 25.09.2014. године до 13.03.2016. године и сачини М4 образац о стажу осигурања, као и да тужиоцу плати обрачунату законску затезну камату од 65.826,66 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка од 195.970,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1433/17 од 30.05.2017. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 2007/2014 од 07.03.2017. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је по струци аутоелектричар са трећим степеном стручне спреме и на основу Уговора о раду од 30.09.2008. године код туженог је обављао послове „аутоелектричар помоћник“. Решењем туженог од 13.09.2013. године, тужилац је био привремено распоређен да обавља послове контролора техничке исправности. На техничком прегледу код туженог су радила још два запослена са трећим степеном стручне спреме, као аутомеханичари, те како је једном од запослених престао радни однос, код туженог је настала потреба за новим радником на том радном месту, ради неометаног обављања процеса рада. Тужилац је са туженим 01.03.2014. године закључио анекс уговора о раду којим је распоређен на обављање послова „Аутомеханичара помоћника и Контролора техничке исправности возила“ за које је била потребна иста врста и степен стручне спреме коју је тужилац имао за обављање претходних послова. Туженом је био потребан радник који ће стално радити на пословима контролора техничке исправности возила, те како је тужилац већ радио на овим пословима и имао исту врсту и степен стручне спреме, тужени је одлучио да тужиоцу понуди закључење анекса уговора о раду. Тужиоцу је 05.09.2014. године достављено писмено обавештење уз измену уговора о раду у којем је наведено да је тужилац до сада био распоређен по потреби на радном месту аутомеханичара помоћника и на радном месту контролора техничке исправности, али да тужени у складу са потребама законског и несметаног одвијања процеса рада, као и организације рада мора да има два стручна лица на линији за технички преглед, па је тужиоцу понуђено да ради на тој линији пуно радно време, због чега се мора извршити допуна постојећег уговора о раду потписивањем анекса. У обавештењу је наведено да посао који је предмет допуне уговора о раду, по својој суштини одговарајући јер се према општем акту за његово обављање захтева иста врста и степен стручне спреме коју има тужилац, те да је тужилац дужан да се о обавештењу изјасни у року од осам дана од дана пријема и анекса уговора, а да ће му се у супротном, уколико се не изјасни или одбије, отказати уговор о раду. Тужиоцу је указано да по прихватању понуде за закључење анекса уговора има право да пред надлежним судом оспорава његову законитост. Тужиоцу је истог дана уручен анекс уговора о раду у којем је наведено да тужени са тужиоцем заснива радни однос за обављање послова контролора техничке исправности возила, са описом послова које треба да обавља. Тужилац се у остављеном року није изјаснио о понуди за закључење анекса уговора о раду и решењем туженог од 25.09.2014. године тужиоцу је отказан уговор о раду због одбијања да закључи анекс уговора о раду премештајем на други одговарајући посао због потреба процеса рада и организације послодавца и утврђено је да тужиоцу радни однос престаје са 25.09.2014. године. Тужилац је уз тужбу, као и током поступка истицао да је доставио туженом „приговор“ на анекс уговора о раду, у којем је, између осталог, нагласио да не одбија потписивање анекса уговора о раду, међутим, овај „приговор“ туженом никад није достављен, нити је заведен у књигу поште туженог.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су одбили тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и исплату.

Закон о раду („Службени гласник РС“, бр.24/05 ...75/14), у члану 171. став 1. тачка 1. прописује да послодавац може запосленом да понуди измену уговорених услова рада (анекс уговора о раду) ради премештаја на други одговарајући посао, због потреба процеса и организације рада, а чланом 172. истог закона прописано је да уз анекс уговора о раду послодавац је дужан да запосленом достави писмено обавештење које садржи: разлоге за понуђени анекс уговора, рок у коме запослени треба да се изјасни који не може бити краћи од осам радних дана и правне последице које могу да настану потписивањем анекса уговора (став 1), ако запослени потпише анекс уговора у остављеном року, задржава право да пред надлежним судом оспорава законитост тог анекса (став 2), запослени који одбије понуду анекса уговора у остављеном року, задржава право да у судском поступку поводом отказа уговора о раду у смислу члана 179. став 5. тачка 2. овог закона, оспорава законитост анекса уговора о раду (став 3), сматра се да је запослени одбио понуду анекса уговора ако не потпише уговор у року из става првог овог члана (став 4). Чланом 179. став 5. тачка 2. истог закона, прописано је да запосленом може да престане радни однос ако за то постоји оправдан разлог који се односи на потребе послодавца и то ако одбије закључење анекса уговора о раду у смислу члана 171. став 1. тачка 1-5) овог закона.

По оцени Врховног касационог суда, тужени је приликом отказа уговора о раду поступао у свему према цитираним одредбама члана 171. и 172. Закона о раду. Због потребе процеса и организације рада тужени је понудио тужиоцу да закључи анекс уговора о раду и достављено му је писмено обавештење које садржи све разлоге прописане чланом 172. став 1. Закона о раду. Тужилац се није изјаснио о наводима из обавештења, нити је у року од осам дана од пријема обавештења потписао анекс уговора о раду, те су наступиле правне последице прописане чланом 172. став 4. Закона о раду, у том смислу што се сматра да је тужилац одбио понуду анекса уговора о раду. У том случају, правилно је тужени послодавац донео оспорено решење о отказу уговора о раду на основу члана 179. став 5. тачка 2. Закона о раду. Како је тужиоцу законито престао радни однос, тужени није у обавези да тужиоцу накнади штету и уплати доприносе за обавезно социјално осигурање за период у коме запослени није радио, у смислу члана 191. став 1. Закона о раду.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

У ревизији, као и током поступка, тужилац истиче да је туженом изјавио „приговор“ против анекса уговора о раду, у којем је, између осталог, нагласио да не одбија потписивање анекса уговора о раду. Ови ревизијски наводи су неосновани јер туженом овај приговор није био достављен, а и да јесте у случају непотписивања анекса уговора о раду послодавац има право да запосленом откаже уговор о раду. Тужилац је могао да у остављеном року од осам радних дана одбије понуду анекса уговора о раду или да потпише анекс и у том случају би имао право да оспорава законитост тог анекса, како је то прописано чланом 172. став 2. и 3. Закона о раду.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је донео одлуку као у изреци пресуде.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић